

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16029 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en van advocaat S. VAN STEENHUYSE loco advocaat C. VANDENBERGHE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 21 maart 2004, verklaart er zich op 22 maart 2004 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 17 april 2008, verstuurd op 21 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U bent geboren in Kaboel. In 1371 (1992) huwde u met E.N.. Na jullie huwelijk woonden jullie in verschillende huurhuizen in Kaboel. Uw echtgenoot importeerde elektrische apparaten uit Iran. Eind 1380 (2001), toen jullie huurcontract was afgelopen en de prijzen in Kaboel te hoog waren geworden, verhuisden jullie naar een oom van uw echtgenoot in de Pansjir-vallei. Deze oom, Soefi genaamd, is een commandant van de beweging van Ahmed Shah Massood. Jullie kregen een kamer in zijn huis. Kort nadat u zwanger werd van uw jongste zoontje, is uw echtgenoot voor zaken naar Iran vertrokken. Hij keerde niet terug. Commandant Sofi heeft tevergeefs naar hem gezocht. Uiteindelijk werd aangenomen dat uw echtgenoot waarschijnlijk dood was. Eind 1382 (begin 2004) heeft Sofi aangekondigd dat hij beslist had om u volgens de Pansjir-tradities uit te huwelijken aan zijn kreupele zoon N., en uw negenjarige dochter te laten huwen met zijn zoon R.. U heeft zich hier hevig tegen verzet. Omdat u geen andere uitweg zag, besloot u het huis van uw oom te verlaten. Op 5 hut 1382 (24 februari 2004) 's morgens namen u en uw drie kinderen een bus naar Kaboel, naar het huis van uw ouders. Zij hebben u geholpen en u ondergebracht in het huis van een bevriende buurman. Deze buurman begeleidde u naar Peshawar, van waaruit u naar België reisde. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - gelet op verzoeksters gebrekkige geografische kennis en gezien zij bijna niets wist over de aangetrouwde oom in Pansjir, wordt ernstig getwijfeld aan haar bewering gedurende een periode in Pansjir te hebben gewoond;
 - ook over de omstandigheden waarin haar echtgenoot zou zijn verdwenen of over de zoekacties die werden ondernomen naar aanleiding van zijn verdwijning weet verzoekster niets te vertellen;
 - verzoekster weet evenmin welke acties de aangetrouwde oom ondernam nadat zij zijn huis was ontvlucht;
 - verzoekster legt daarnaast enkele bedenkelijke verklaringen af die de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen bevestigen;
 - voor burgers in de hoofdstad Kabul bestaat er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoekster roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie. Verzoekende partij meent als Afghaanse vrouw onder het begrip sociale groep te vallen, daar Afghaanse vrouwen en jonge meisjes niet over de mogelijkheid beschikken om zich te verzetten tegen een gedwongen huwelijk en behalve het ontvluchten van hun land, geen praktische mogelijkheid hebben om te ontsnappen aan huishoudelijk geweld.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.1.3. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk bepaalt dat zij niet twijfelen aan haar afkomst en identiteit en toch de beslissing motiveert op het feit dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de laatste twee jaar voor haar vertrek uit Afghanistan in de Pansjir-vallei zou hebben gewoond. Verzoekster stelt dat het niet onaannemelijk is dat zij geen duiding kan geven over de omgeving waar zij de laatste twee jaar voor haar vertrek uit Afghanistan verbleef, omdat zij zich niet of nauwelijks buitenshuis mocht begeven. Alles wat buitenshuis diende te gebeuren werd gedaan door de mannen uit de familie. Verzoekende partij stelt dat het niet verwonderlijk is dat zij nauwelijks informatie kon verschaffen over haar aangetrouwde oom, noch over de stappen die hij ondernomen heeft om haar echtgenoot te vinden, daar zij als Afghaanse vrouw absoluut niets te vragen of te zeggen heeft. Verzoekster stelt dat zij niet het beheer had over de 4000 \$ van haar echtgenoot, maar dat zij simpelweg wist waar haar man zijn geld bewaarde. Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat er geen enkele tegenstrijdigheid gebleken is tussen haar diverse gehoren, en meent dan ook dat haar versie van de feiten geloofwaardig is.
- 2.1.4. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster geenszins aannemelijk kan maken dat zij ooit in de Pansjir-vallei is verbleven en bijgevolg de problemen die haar verblijf aldaar met zich meebrachten, daadwerkelijk heeft gekend. Zo blijkt verzoekster over een zeer gebrekkige geografische kennis te beschikken. Zij kon geen enkel dorp rond Rokgha opnoemen, en kende geen andere grote plaatsen in Pansjir, noch andere wijken in haar dorp (gehoorverslag CGVS, 31 maart 2008, p. 6-7). Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet en verwijst enkel naar haar geïsoleerd bestaan. De aan verzoekster gestelde vragen zijn echter van die aard dat ook iemand die een teruggetrokken bestaan leidt, ze had kunnen beantwoorden. Het is immers niet onredelijk enige kennis omtrent omliggende dorpen en steden te verwachten. Het feit dat men geïsoleerd leefde of niet veel gereisd zou hebben doet hieraan geen afbreuk. Het is bovendien niet onredelijk te verwachten dat verzoekster enkele vragen over het dagdagelijkse leven in Roghka kan beantwoorden. Verzoeksters complete onwetendheid hieromtrent toont dan ook nogmaals aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar beweerde verblijf in Pansjir. Verzoekster kon immers geen moskee bij naam noemen, noch informatie geven over de grootte van haar dorp en de plaats en het tijdstip waar er in Pansjir markten waren (gehoorverslag CGVS, 31 maart 2008, p. 6 en p. 9-10) en

wist niet of er ziekenhuizen waren, hoewel haar zoontje op dat ogenblik geboren werd (gehoorverslag CGVS, 31 maart 2008, p. 9). De uitleg dat zij van haar echtgenoot niet buiten mocht komen kan niet als afdoende beschouwd worden, te meer daar verzoekster duidelijk verklaard heeft dat zij bij zijn afwezigheid zelf de boodschappen deed, weliswaar gekleed in een *chadori* (gehoorverslag CGVS, 7 juni 2004, p. 5). Zij geeft ook niet aan enige moeite te hebben gedaan om zelf iets te weten te komen. Ook roepen verzoeksters verklaringen omtrent haar verblijf aldaar, haar problemen en haar vlucht ernstige twijfels op. Zo is zij uiterst beperkt in haar antwoord op de vraag hoe het leven bij de oom in Pansjir was. Het enige wat verzoekster hieromtrent meegeeft is dat de oom een slecht persoon en een tiran was, en dat zij, wanneer wordt aangedrongen op wat meer informatie, enkel haar verklaring herhaalt (gehoorverslag CGVS, 31 maart 2008, p. 14). Een dergelijke vage verklaring roept vragen op te meer daar haar verklaringen in verband met haar vlucht uit Pansjir eveneens van bedenkelijke aard zijn. Zij stelt immers enerzijds dat zij als Afghaanse vrouw niet veel weet en conform de traditionele voorschriften gedwongen werd een teruggetrokken en geïsoleerd bestaan te leiden. Zij verklaart echter anderzijds dat zij moeiteloos de 4000 \$ van haar man heeft kunnen meenemen en zonder problemen, in gezelschap van haar drie jonge kinderen, om 5u 's morgens de bus naar haar ouders heeft kunnen nemen (gehoorverslag CGVS, 7 juni 2004, p. 9). Het is bovendien uiterst vreemd dat een vrouw die beweert na haar aankomst in Pansjir enkel binnenshuis te hebben geleefd en voor haar gebrek aan kennis van Soefi en de zoekacties naar haar man slechts als verklaring geeft een Afghaanse vrouw te zijn die niets te vragen of te zeggen had, dan toch wist welke bus ze moest nemen om naar Kabul te gaan en bovendien in de mogelijkheid was om 4000 \$ mee te nemen. Verzoeksters verklaring voor het feit dat zij zich de plaats en het tijdstip van het vertrek van de bus nog herinnerde van haar aankomst in Pansjir, overtuigt dienaangaande geenszins.

- 2.1.5. Verzoekster stelt dat ondanks de goede verstandhouding met haar familie, deze niets kunnen doen om haar en haar kinderen te beschermen tegen de familie van haar echtgenoot, en zelf het risico lopen het slachtoffer te worden van represailles.
6. De Raad merkt evenwel op dat op basis van verzoeksters verklaringen haar ouders nog steeds in Kabul wonen, dat deze haar geholpen hebben het land te verlaten en haar een fax van een taskara hebben bezorgd. Vervolgens dient verzoekster, ondanks haar veelvuldig telefonisch contact met haar thuisbasis (gehoorverslag CGVS, 31 maart 2008, p. 2), er op te worden gewezen dat zij weinig of geen informatie kan verschaffen over de acties die Soefi heeft ondernomen nadat zij haar huis is ontvlucht (gehoorverslag CGVS, 31 maart 2008, p. 11). Verzoekster is slechts op de hoogte van één bezoek van Soefi aan haar ouderlijk huis, dit in gezelschap van anderen uit Roghka, waarvan verzoekende partij niet kan preciseren wie deze mensen waren. Zij kan daarenboven, ondanks haar frequent telefonisch contact met haar ouders, niet verduidelijken of Soefi hierna nog naar haar huis is gekomen. Het feit dat zij nalaat zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen, indiceert een gebrek aan interesse in haar situatie en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging.
- 2.1.7. Verzoekster merkt tot slot op dat uit diverse bronnen blijkt dat de situatie van Afghaanse vrouwen na de val van de Taliban zeker niet fundamenteel gewijzigd is en dat geweld op vrouwen volgens Amnesty International niet systematisch wordt onderzocht.
- 2.1.8. De Raad dient verzoekster er op te wijzen dat de loutere verwijzing naar diverse bronnen en een vaststelling van Amnesty International, zonder de betrokken informatie als bijlage bij het verzoekschrift toe te voegen, niet volstaat om aan te tonen dat

verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier duidelijk in gebreke, in hoofdzaak omdat zij haar beweerde verblijf in Pansjir, en aldus evenmin de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan, niet kan aannemelijk maken.

9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoekster meent dat om dezelfde redenen de subsidiaire beschermingsstatus aan haar en haar kinderen moet worden toegekend.
2. Zoals hoger uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen gedurende drie jaar voor haar vertrek in Pansjir in Afghanistan te hebben verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat hiermee onlosmakelijk verbonden is en toont zij evenmin aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection", lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster verklaarde afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.